

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Rebrotem!

Just abans de començar a escriure aquestes ratlles he fet una aportació a Rebrotem, un projecte solidari per ajudar a reconstruir la terra

devastada fa escassament un mes per l'incendi que va afectar les comarques del Segrià, les Garrigues i, sobretot, la Ribera d'Ebre. L'ajuda és avui molt necessària per revertir, en part, aquell desastre. Somriures contra les llàgrimes dels afectats. Contra el dolor provocat per les flames. Contra el nou paisatge gris impregnat d'olor de fum. La solidaritat com a eina imprescindible per canviar una situació injusta.

Però al costat de tot això, la clau de volta de tot continua sent quin model de país volem. En quina mena de país volem que visquin els nostres fills, i els seus i els seus... Mentre la Ribera d'Ebre cremava com una teia, Barcelona i la seva àrea metropolitana patien un nou episodi de contaminació per damunt dels límits tolerables. Mentre el despoblament afecta cada vegada més les comarques de la perifèria de Catalunya, a Barcelona continuen els

La clau de volta de tot continua sent quin model de país volem. En quina mena de país volem que visquin els nostres fills, i els seus...

desnonaments, i el nombre de persones sense llar ha assolit xifres realment esgarrifoses.

La superfície de bosc s'ha doblat a Catalunya en les darreres dècades. I ja se sap: menys camps treballats i més vegetació desordenada impliquen moltes més possibilitats de patir incendis desbocats com els de fa un mes. Tenir menys població i, sobretot, menys pagesos i ramaders que protegeixin i cuidin la terra acaba sent una bomba de rellotgeria que pot explotar en qualsevol moment. Els terrenys llaurats van ser els més grans tallafocs contra aquell desastre, tal com es pot veure en nombroses fotografies aèries. Aquest és el paradigma. Segurament poques persones sabrien col·locar en un mapa la Torre de l'Espanyol, el municipi on va començar tot. Però allò important és que la gent hauria de poder treballar i viure amb dignitat a la Torre de l'Espanyol, a Salàs de Pallars, a Maials o a Pinós, per posar només quatre exemples. Ens hi va el futur i ens hi va la vida. Rebrotem!

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

La gran novel·la d'un poeta rus

“Caminaven, i tot caminant cantaven *Eterna memòria*. A les pauses, els peus, els cavalls i l'alenar del vent semblaven continuar l'entonació del càntic.” Així comença, amb un enterrament, *El doctor Givago*, traduïda al català per Joan Cornudella. He dubtat llargament entre tres o quatre obres abans de decidir que aquesta novel·la de Borís Pasternak m'acompanyaria, amb el desig que també els acompanyi, durant les tres setmanes en què redactaré una nova tanda d'“ombres d'estiu”. Potser ha influït en la decisió el fet que, recentment, vaig veure al Grand Palais de París una exposició, *Rouge*, que resseguia l'evolució de l'art “soviètic”: d'aquella eclosió avantguardista, en què els artistes van creure en un art nou posant-se al servei de la Revolució, al “realisme socialista” imposat pels dictats del règim de Stalin. Molts d'aquells artistes avantguardistes, a la vegada decebuts davant de les formes totalitàries de l'estat soviètic, van ser marginats i víctimes de represàlies. N'hi ha que no ho van poder suportar i van suïcidar-se, com també va ser el

“Borís Pasternak també va creure en la Revolució, però igualment va sentir-se decebut davant del règim comunista i horroritzat davant de les purgues estalinistes

cas de molts ciutadans que havien cregut en la Revolució. Tinc presents les *Memòries d'un revolucionari*, de l'escriptor Victor Serge, que hi explica els suïcidis diaris a Sant Petersburg un cop el procés revolucionari va traïr-se amb la instauració d'un sistema dicta-

torial que els ofegava.

Borís Pasternak també va creure en la Revolució, però igualment va sentir-se decebut davant del règim comunista i horroritzat davant de les purgues estalinistes. En principi, ell volia treballar poèticament per a la Revolució, però li sortia una poesia intimista que va ser bescantada pel realisme socialista; amb tot, s'hi va voler adaptar, però va fracassar mentre es distanciava d'un règim que no va purgar-lo perquè, diuen, Stalin va considerar que estava massa als núvols per ser “perillós”. Mort Stalin, va voler publicar inútilment *El doctor Givago* a l'URSS. Ho va poder fer a Itàlia (Feltrinelli Editor), i per això el títol original és *Il doctor Zivago*, que, de manera intimista, també parla de les il·lusions i decepcions que van seguir a la Revolució Soviètica. Ho sé perquè he vist molts de cops l'adaptació cinematogràfica de David Lean. Així que he pensat que era hora que em posés a llegir la novel·la. Pensant en els hiverns que descriu, potser també serà una manera de contrarestar la calor d'aquest estiu.